

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Sidney Sheldon
ARE YOU AFRAID OF THE DARK?

Copyright © 2004 by Sheldon Family Limited Partnership,
successor to the Rights and Interests of Sidney Sheldon

Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02088-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

BOJIŠ LI SE MRAKA?

Sidni Šeldon

Preveo Mirko Bižić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2017.

Za Atanasa i Veru, s ljubavlju

*Posebnu zahvalnost izražavam svojoj asistentkinji,
Meri Lengford, čiji je doprinos neprocenljiv.*

PROLOG

BERLIN, NEMAČKA

Sonja Ferbruge nije imala pojma da će ovo biti njen poslednji dan na svetu. Probijala se kroz more letnjih turista koji su preplavili prepune trotoare Avenije *Unter den Linden*. *Ne paniči*, rekla je samoj sebi. *Moraš da ostaneš mirna.*

Hitna Francova poruka na njenom kompjuteru bila je zastrašujuća. *Beži, Sonja! Idi u hotel „Artemizija“. Tamo ćeš biti bezbedna. Sačekaj dok ti se ne javi...*

Poruka se naglo prekidala. Zašto je Franc nije dovršio? Šta je to moglo da se dešava? Prošle noći čula je svog muža kako nekome govori preko telefona da se Prima mora zaustaviti po svaku cenu. Ko je bio Prima?

Frau Ferbruge bližila se Brandenburškoj ulici, u kojoj se nalazio hotel *Artemizija*, čiji su gosti bile isključivo žene. *Tamo ću sačekati Franca i on će mi objasniti o čemu je reč.*

Kada je Sonja Ferbruge stigla do sledećeg ugla, na semaforu se upalilo crveno svetlo, a kada se zaustavila na trotoaru, neko iz gomile naleteo je na nju i ona je posrnula i zakoračila na kolovoz. *Verdammt touristen!** Jedna limuzina koja je stajala pored trotoara odjednom je krenula prema njoj, zakačivši je dovoljno jako da je obori. Ljudi su počeli da se okupljaju oko nje. „Da li je ona dobro?“

* Nem.: Prokleti turisti! (Prim. prev.)

Sidni Šeldon

„Ist ihr etwas passiert?“*

„Peut-elle marcher?“**

U tom trenutku zaustaviše se kola hitne pomoći koja su tuda prolazila. Dvojica bolničara iz vozila žurno su prišla i preuzela sve u svoje ruke. „Mi ćemo se pobrinuti za nju.“

Sonja Ferbruge osetila je kako je unose u kola hitne pomoći. Vrata su se zatvorila i vozilo je trenutak kasnije odjurilo.

Bila je vezana za nosila i pokušavala je da se uspravi u sedeći položaj. „Dobro sam“, pobunila se. „Ništa se nije desilo. Ja...“

Jedan od bolničara nagnuo se iznad nje. „U redu je, frau Ferbruge. Samo se opustite.“

Ona je podigla pogled ka njemu, odjednom uznemirena. „Kako znate kako se ja...“

Zatim je osetila oštar ubod injekcije u ruku i, trenutak kasnije, prepustila se tami koja ju je čekala.

PARIZ, FRANCUSKA

Mark Haris bio je sam na platformi vidikovca Ajfelove kule, nesvestan kiše koja se kovitlala oko njega. S vremena na vreme blesak bi prosekao kapi kiše, pretvarajući ih u svetlucave dijamantske vodopade.

Preko Sene videli su se poznata Palata Šajo i vrtovi Trokadero, ali on nije obraćao pažnju na njih. Njegov um bio je usredsređen na Primu i zapanjujuće vesti koje će biti saopštene svetu.

Vetar je počeo da kovitla kišu u proključali vrtlog. Mark Haris zaklonio je zglob rukavom i pogledao na časovnik. Oni su kasnili. *I zašto su insistirali na tome da se sastanemo ovde, u ponoć?* Još dok je postavljao sebi ovo pitanje, čuo je kako se vrata lifta na tornju otvaraju. Dvojica muškaraca su mu se približavala, odupirući se jakom mokrom vetru.

Kada ih je Mark Haris prepoznao, preplavio ga je osećaj olakšanja. „Kasnite.“

„Zbog ove proklete nepogode, Mark. Izvini.“

* Nem.: Šta joj se desilo? (Prim. prev.)

** Franc.: Može li da hoda? (Prim. prev.)

Bojiš li se mraka?

„Dobro, stigli ste. Sastanak u Vašingtonu protekao je u redu, zar ne?“

„To je ono o čemu moramo da razgovaramo s tobom. U stvari, jutros smo vodili dugu raspravu o najboljem načinu da se ovo reši, i zaključili smo...“

Dok su njih dvojica razgovarali, drugi čovek prošao je iza Marka Harisa, i dve stvari dogodile su se skoro istovremeno. Teška, tupa alatka raspalila ga je po glavi, a trenutak kasnije osetio je kako ga dižu i bacaju preko ograde u brišuće talase hladne kiše, kroz koje se njegovo telo sunovratilo prema nemilosrdnom trotoaru trideset osam spratova ispod.

DENVER, KOLORADO

Gari Renolds odrastao je u neuglednoj Kelouni u Kanadi, blizu Vankuvera, i tamo završio letačku obuku, tako da je bio naviknut da leti preko opasnih planinskih terena. Pilotirao je *cesnom Sajtejšn II*, zabrinuto motreći na snegom pokrivenim planinskim vrhovima koji su ga okruživali.

Avion je bio napravljen za dvočlanu posadu u kabini, ali danas nije bilo kopilota. *Ne na ovom putovanju*, pomislio je Renolds sumorno.

Popunio je lažni plan leta na aerodromu *Kenedi*. Nikome ne bi palo na pamet da ga traži u Denveru. Provešće noć kod sestre, a ujutro će krenuti na istok, da se sastane s ostalima. Svi planovi za eliminisanje Prime dovršeni su i...

Misli mu je prekinuo glas na radiju. „*Sajtejšn jedan jedan jedan lima fokstrot*. Ovde kontrolni toranj Denverskog međunarodnog aerodroma. Recite.“

Gari Renolds pritisnuo je dugme na radiju. „*Sajtejšn jedan jedan jedan lima fokstrot*. Tražim dozvolu za sletanje.“

„*Jedan lima fokstrot*, recite svoj položaj.“

„*Jedan lima fokstrot*, ja sam petnaest milja severoistočno od aerodroma u Denveru. Visina petnaest hiljada stopa.“

Video je Pajk Pik kako se uzdiže s desne strane. Nebo je bilo blistavo-plavo, vreme vedro. *Dobar predznak*.

Usledila je kraća tišina. Zatim se ponovo čuo glas iz kontrolnog tornja. „*Jedan lima fokstrot*, imate odobrenje za sletanje na pistu dva-šest. Ponavljam, pista dva-šest.“

„*Jedan lima fokstrot*, primljeno.“

Sidni Šeldon

Bez ikakvog upozorenja, Gari Renolds oseti kako je avion iznenada visoko poskočio. Iznenadena je pogledao kroz prozor kabine. Podigao se jak vetar i za nekoliko sekundi *cesna* je bila uhvaćena u silovitu turbulenciju koja je počela da baca avion naokolo. Povukao je upravljač unazad, pokušavajući da dobije na visini. Bilo je uzalud. Bio je zarobljen u podivljalom vrtlogu. Avion je bio potpuno van kontrole. Gari Renolds udario je po dugmetu radija.

„*Jedan lima fokstrot*. Hitna situacija.“

„*Jedan lima fokstrot*, o kakvoj hitnoj situaciji je reč?“

Gari Renolds vikao je u mikrofon. „Uhvaćen sam između unakrsnih vetrova! Izuzetno jaka turbulencija! Ja sam u središtu prokletog uragana!“

„*Jedan lima fokstrot*, udaljeni ste samo četiri i po minuta leta od aerodroma u Denveru i nema nikakvog znaka turbulencije na našim monitorima.“

„Nije me briga šta je na vašim monitorima! Kažem vam...“ Odjednom je povicio glas. „*Mejdej! Mej!*...“

Ljudi u kontrolnom tornju gledali su u šoku kako tačkica na ekranu radara nestaje.

MENHETN, NJUJORK

U svitanje, ispod Menhetenskog mosta na obali Ist Rivera, nedaleko od sedamnaestog stuba, pet policajaca i detektiva u civilu okupilo se oko potpuno obučenog leša koji je ležao na ivici vode. Telo je nemarno bačeno, tako da mu je glava jezivo poskakivala po vodi, prateći podizanje i spuštanje talasa.

Čovek zadužen za istragu, detektiv Erl Grinburg, iz odeljenja za ubistva južnog Menhetna, završio je zvanični postupak. Nikome nije bilo dopušteno da priđe telu dok ne budu snimljene fotografije, i on je napravio beleške na mestu zločina dok su policajci tražili dokaze koji bi mogli da se nalaze u okolini. Žrtvine ruke bile su uvijene u providne plastične kese.

Medicinski istražitelj Karl Vord dovršio je pregled, ustao i stresao zemlju s pantalona. Pogledao je dvojicu detektiva koji su vodili istragu. Detektiv Erl Grinburg bio je profesionalac, autoritativnog izgleda i s izvanrednim radnim dosijeom. Detektiv Robert Pregicer bio je sedokos, ležernog držanja, koje je odavalo nekoga ko je sve to već video.

Bojiš li se mraka?

Vord se okrenuo prema Grinburgu. „Predajem ti ga, Erle.“

„Šta imamo dosad?“

„Očigledni uzrok smrti jeste presečeno grlo, pravo kroz karotidnu arteriju. Obe čašice na kolenima su mu smrskane i deluje kao da mu je slomljeno nekoliko rebara. Neko ga je prilično dobro sradio.“

„Zna li se vreme smrti?“

Vord je pogledao u vodu koja je pljuskala oko žrtvine glave. „Teško je reći. Pretpostavljam da su ga izbacili ovde posle ponoći. Daću ti potpun izveštaj kada ga prebacimo u mrtvačnicu.“

Grinburg je ponovo pogledao telo. Sivi sako, modroplave pantalone, svetloplava kravata, skup sat na levoj ruci. Grinburg je klekao i počeo da pretresa džepove žrtvinog sako. U jednom je prstima napipao cedulju. Izvukao ju je, držeći je za ivicu. Na njoj je pisalo: „Vašington, ponedeljak, deset sati ujutro, Prima.“ Za trenutak je zbunjeno gledao u nju.

Grinburg je gurnuo ruku u drugi džep i pronašao još jednu cedulju: „Ovo je na italijanskom.“ Osvrnuo se oko sebe. „Daneli!“

Jedan od uniformisanih policajaca požurio je do njega. „Da, gospodine?“

Grinburg mu je pružio cedulju. „Možeš li da pročitaš ovo?“

Daneli je polako pročitao naglas. „Poslednja šansa. Naći ćemo se kod sedamnaestog stuba. Ponesi ostatak droge ili plivaš s ribama.“ Zatim je vratio cedulju detektivu.

Robert Pregicer izgledao je zbunjeno. „Mafijaška likvidacija? Zašto bi ga ostavili ovako, ovde napolju, na otvorenom?“

„Dobro pitanje.“ Grinburg je pretresao ostale džepove na lešu. Izvukao je novčanik i otvorio ga. Bio je pun novca. „Sasvim je sigurno da ih nije zanimao njegov novac.“ Izvukao je karticu iz novčanika. „Žrtva se zvala Ričard Stivens.“

Pregicer se namršti. „Ričard Stivens... Zar nismo nedavno čitali o njemu u novinama?“

Grinburg reče: „O njegovoj ženi. Dajani Stivens. Ona je na suđenju Toniju Altijeriju za ubistvo.“

„Tako je. Svedoči protiv *capo di capos**“, složi se Pregicer.

I obojica se okrenuše da pogledaju telo Ričarda Stivensa.

* Ital. šef šefova. (Prim. prev.)

1

U centru Menhetna, u trideset sedmoj sudnici Vrhovnog krivičnog suda, u Centralnoj ulici broj 180, u toku je bilo suđenje Entoniju (Toniju) Altijeriju. Prostrana, dostojanstvena sudnica bila je ispunjena novinarima i gledaocima.

Za stolom branjenika sedeo je Entoni Altijeri, sav klonuo u invalidskim kolicima, sličan bledoj, debeloj žabi koja je utonula u samu sebe. Samo su njegove oči bile pune života, i svaki put kada bi pogledao Dajanu Stivens na klupi za svedoke, ona je bukvalno mogla da oseti pulsiranje njegove mržnje.

Pored Altijerija sedeo je Džejk Rubenstajn, njegov branilac. Rubenstajn je bio čuven po bogatim i poznatim klijentima, koji su uglavnom bili mafijaši, i po činjenici da su gotovo svi oni bili oslobođeni.

Rubenstajn je bio sitan i žustar čovek, brzih misli i žive mašte. Nikada se nije ponavljao na nastupima u sudnici. Njegova specijalnost bila je gluma u sudnici, i u tome je bio vrlo vešt. Izvanredno je procenjivao protivnike, pomoću divljeg instinkta da pronađe njihove slabosti. Rubenstajn je ponekad zamišljao da je lav koji se polako prikrada žrtvi, koja ništa ne sluti, spreman da se baci na nju... ili lukavi pauk što plete mrežu koja će na kraju zarobiti njegove žrtve i učiniti ih bespomoćnim... Ponekad je bio strpljivi pecaroš koji lako zabacuje udicu u vodu i lagano je povlači napred-nazad, dok naivni svedok na zagriže mamac.

Advokat je pažljivo proučavao svedoka na podijumu. Dajana Stivens bila je u ranim tridesetim godinama. Elegantna. Plemenitih crta lica. Meke, plave, lepršave kose. Zelenih očiju. Lepe građe. Posedovala je zdrav izgled devojke iz komšiluka. Nosila je elegantan, po meri krojen crni kostim. Džejk Rubenstajn znao je da je prethodnog dana ostavila povoljan utisak na porotu. Moraće pažljivo da postupa s njom. *Kao pecaroš, zaključio je.*

Rubenstajn nije žurio dok je prilazio klupi za svedoke, a kada je progovorio, glas mu je bio blag. „Gospođo Stivens, juče ste svedočili da ste se pomenutog datuma, 14. oktobra, vozili na jug putem Henri Hadson kada vam je pukla guma, i izašli ste s auto-puta na odvajanju za Sto pedeset osmu ulicu, servisnim izlazom prema Fort Vašington Parku?“

„Da.“ Njen glas bio je blag i odmeren.

„Šta vas je navelo da se zaustavite baš na tom mestu?“

„Pošto mi je pukla guma, znala sam da moram da siđem s glavnog drumu, a videla sam krov neke kolibe između drveća. Pomislila sam da bi tamo mogao biti neko ko bi mi pomogao. Nisam imala rezervnu.“

„Da li ste član auto-moto saveza?“

„Da.“

„A imate li telefon u kolima?“

„Da.“

„Zašto onda niste pozvali auto-moto savez?“

„Mislila sam da bi to moglo predugo da potraje.“

Rubenstajn je zvučao saosećajno: „Naravno. A koliba je bila odmah tu ispred vas.“

„Da.“

„I tako ste prišli kolibi da zatražite pomoć?“

„Tako je.“

„Da li je još bio dan?“

„Da. Bilo je otprilike pet sati posle podne.“

„Tako da ste mogli jasno da vidite?“

„Jesam.“

„Šta ste videli, gospođo Stivens?“

„Videla sam Antonija Altijerija...“

„A, tako. Poznavali ste ga odranije?“

„Ne.“

„Na osnovu čega ste bili sigurni da je to Antoni Altijeri?“

„Videla sam njegovu sliku u novinama i...“

„Dakle, vi ste videli slike koje podsećaju na optuženog?“

„Pa, to su...“

„Šta ste videli u kolibi?“

Dajana Stivens udahnula je isprekidano. Govorila je polako, zamišljajući prizor. „U sobi su bila četiri muškarca. Jedan od njih bio je na stolici, vezan.

Bojiš li se mraka?

Gospodin Altijeri kao da ga je ispitivao, a preostala dvojica stajala su pored njega. „Glas joj je podrhtavao. „Gospodin Altijeri izvadio je pištolj, viknuo nešto i – pucao tom čoveku u glavu.“

Džek Rubenstajn pogledao je postrance u porotu. Porotnici su bili koncentrisani na njeno svedočenje.

„Šta ste zatim uradili, gospođo Stivens?“

„Otrčala sam nazad do kola i mobilnim telefonom pozvala policiju.“

„A zatim?“

„Zatim sam se odvezla.“

„Sa izduvanom gumom?“

„Da.“

Bilo je vreme da se voda malo uzburka. „Zašto niste sačekali policiju?“

Dajana se okrenula prema optuženičkoj klupi. Altijeri ju je gledao s neskrivenom mržnjom.

Ona skrenu pogled. „Nisam mogla da ostanem tamo, jer... jer sam se bojala da bi ti ljudi mogli izaći iz kolibe i videti me.“

„To je potpuno razumljivo.“ Rubenstajnov glas je otvrdnuo. „Nije razumljivo to što je policija posle vašeg poziva ušla u kolibu, i ne samo što tamo nije bilo nikoga, gospođo Stivens, nego nisu mogli da nađu nikakav trag da je tu ikoga *i bilo*, a kamoli da je neko ubijen.“

„Ja tu ništa ne mogu. Ja...“

„Vi ste umetnica, zar ne?“

Ona je bila zatečena ovim pitanjem. „Da, ja...“

„Uspešna?“

„Pretpostavljam da jesam, ali zbog čega...“

Bilo je vreme da se trgne udica.

„Višak publiciteta nikad ne škodi, zar ne? Cela zemlja gleda vas u večernjim vestima na televiziji i na naslovnim stranama...“

Dajana ga je besno pogledala.

„Nisam ovo uradila zbog publiciteta. Ne bih poslala nevinog čoveka...“

„Ključna reč je *nevin*, gospođo Stivens. I ja ću nepobitno dokazati da je gospodin Altijeri nevin. Hvala vam. Vi ste završili.“

Dajana Stivens nije obraćala pažnju na ovu dvosmislenost. Kada je sišla s podijuma da se vrati na svoje mesto, kipela je od besa. Šapnula je javnom tužiocu: „Da li mogu da idem?“

„Da. Poslaću nekoga da vas isprati.“

Sidni Šeldon

„To neće biti neophodno. Hvala vam.“

Krenula je prema vratima i izašla u garažu, dok su joj reči advokata odbrane odzvanjale u ušima: *Vi ste umetnica, zar ne? Višak publiciteta nikad ne škodi, zar ne?* To je bilo ponižavajuće. Ipak, sve u svemu, bila je zadovoljna svojim svedočenjem. Rekla je poroti tačno ono što je i videla, i nije bilo razloga da joj porotnici ne veruju. Entoni Altijeri biće osuđen i poslat u zatvor do kraja života. Ipak, Dajana nije mogla da ne misli na otrovne poglede koje joj je on upućivao, i osetila je blagi drhtaj.

Dala je propusnicu čuvaru parkinga i on je otišao po njen auto.

Dva minuta kasnije, Dajana se izvezla na ulicu i krenula na sever, prema svojoj kući.

Na uglu je bio znak za zaustavljanje. Kada je Dajana zakočila i zaustavila se, dobro obučen mladić koji je stajao na trotoaru priđe njenim kolima. „Izvinite. Izgubio sam se. Da li biste mogli...“

Dajana je spustila prozor.

„Da li biste mogli da mi kažete kako da stignem do tunela Holand?“ Govorio je s italijanskim akcentom.

„Da. Vrlo je jednostavno. Idite do prve...“

Čovek je podigao ruku u kojoj je držao pištolj s prigušivačem.

„Izađite iz kola, gospođo. Brzo!“

Dajana preblede.

„U redu. Molim vas, nemojte...“ Kada je krenula da otvori vrata, čovek se odmakao za jedan korak, a Dajana pritisnu papučicu gasa do kraja i kola odjuriše. Čula je kako se zadnji prozor rasprsnuo kada je metak prošao kroz njega, a zatim prasak kada je drugi metak pogodio zadnji deo automobila. Srce joj je lupalo toliko jako da joj je bilo teško da diše.

Dajana Stivens čitala je o otimanju automobila, ali to je uvek bilo nešto daleko, nešto što se događa drugim ljudima. A taj čovek pokušao je da je ubije. Da li su otimači kola to radili? Dajana je dohvatila telefon i pozvala broj za hitne službe. Bilo je potrebno skoro dva minuta da joj se operaterka javi.

„Devet jedan jedan. Koji je vaš hitan slučaj?“

Još dok je objašnjavala šta joj se dogodio, Dajana je shvatila da je to uzaludno. Ko zna gde je taj čovek stigao do sada.

Bojiš li se mraka?

„Poslaću nekog policajca na mesto događaja. Hoćete li mi reći svoje ime, adresu i broj telefona?“

Dajana joj je dala svoje podatke. *Uzaludno*, pomislila je. Osvrnula se prema smrskanom prozoru i slegla ramenima. Očajnički je želela da pozove Ričarda na posao i kaže mu šta se desilo, ali znala je da on radi na jednom hitnom projektu. Ako bi ga pozvala i rekla mu šta se upravo dogodilo, on bi se uznemirio i požurio kod nje – a ona nije želela da on probije svoje rokove. Ispričaće mu šta se dogodilo kada se vrati u stan.

Odjednom joj je pala na pamet misao od koje se naježila. *Da li ju je taj čovek čekao, ili je to bila samo slučajnost?* Setila se razgovora s Ričardom pre nego što je suđenje počelo: *Mislim da ne bi trebalo da svedočiš, Dajana. Moglo bi da bude opasno.*

Ne brini, dragi. Altijeri će biti osuđen. Zatvoriće ga zauvek.

Ali on ima prijatelje i...

Ričarde, ako ne uradim ovo, neću moći da živim sama sa sobom.

Ono što se upravo dogodilo moralo je da bude slučajnost, zaključila je Dajana. *Altijeri ne bi bio toliko lud da mi nešto uradi, naročito sada, tokom suđenja.*

Dajana je skrenula s auto-puta i vozila na zapad dok nije došla do svoje zgrade u Istočnoj sedamdeset petoj ulici. Pre nego što je kolima ušla u podzemnu garažu, još jednom je oprezno pogledala u retrovizor. Sve je izgledalo normalno.

Stan je bio prozračan duplex u prizemlju, s prostranom dnevnom sobom, prozorima od poda do plafona i velikim mermernim kaminom. Bio je namešten sofama s tapacirungom u cvetnom desenu, foteljama, ugradnim policama za knjige i velikim televizorom. Zidovi su bili ukrašeni živopisnim slikama. Bili su tu radovi Čajlda Hasama, Žila Paskina, Tomasa Birča i Džordža Hičkoka, i na jednoj strani nekoliko Dajaninih slika.

Na gornjem spratu bile su glavna spavaća soba, spavaća soba za goste, i suncem obasjani atelje u kome je Dajana slikala. Nekoliko njenih slika bilo je okačeno na zid. Na stalku na sredini sobe stajao je jedan nedovršen portret.

Čim je stigla kući, Dajana je požurila u atelje. Sklonila je napola dovršeni portret sa stalka i zamenila ga crnim platnom. Počela je da skicira

Sidni Šeldon

lice čoveka koji je pokušao da je ubije, ali ruke su joj se toliko tresle da je morala da prestane da radi.

Dok se vozio prema stanu Dajane Stivens, detektiv Erl Grinburg požalio se: „Ovo je deo posla koji najviše mrzim.“

Robert Pregicer reče: „Bolje je da im kažemo, nego da čuju u večernjim vestima.“ Pogledao je Grinburga. „Ti ćeš joj reći?“

Erl Grinburg nezadovoljno je klimnuo glavom. Zatekao je sebe kako se priseća priče o detektivu koji je otišao da obavesti gospođu Adams, suprugu policajca iz patrola, da je njen muž poginuo.

Ona je veoma osetljiva, upozorio je detektiva njegov šef. *Moraćeš pažljivo da joj saopštiš vest.*

Ne brinite. Mogu to da uradim.

Detektiv je pokucao na vrata kuće Adamsovih, i kada ih je Adamsova žena otvorila, detektiv je upitao: *Da li ste vi udovica Adams?*

Dajana se prenula na zvuk zvonca na vratima. Otišla je do interfona. „Ko je?“

„Detektiv Erl Grinburg. Hteo bih da razgovaram s vama, gospođo Stivens.“

Ovo je u vezi s otimanjem kola, pomislila je Dajana. *Policija je baš brzo stigla.*

Pritisnula je dugme na interfonu i Grinburg je ušao u hodnik pa prišao njenim vratima.

„Zdravo.“

„Gospođa Stivens?“

„Da. Hvala vam što ste došli tako brzo. Počela sam da crtam skicu tog čoveka, ali...“ Duboko je udahнула. „Bio je crnomanjast, s duboko usađenim svetlosmeđim očima i malim mladežom na obrazu. Imao je pištolj s prigušivačem i...“

Grinburg ju je zbunjeno gledao. „Izvinite. Ne razumem šta...“

„Otmičar kola. Zvala sam hitnu službu i...“ Primetila je izraz na detektivovom licu. „Niste došli zbog pokušaja otimanja kola, zar ne?“

„Ne, gospođo, nisam.“ Grinburg je zastao na trenutak. „Mogu li da uđem?“